

RADU F.
CONSTANTINESCU

filosofia
sexului

Cuprins

Preludiu	7
Actul întâi	10
Interludiu.....	37
Prima iubire?	46
Revoluția de după.....	75
Actul al doilea	83
Puterea sexuală	96
Palmares?.....	97
Autoportret	102
Ce este acela voaierism intelectual și dacă el există	110
Dragostea de cartier.....	112
Misiunea	120
Anotimpurile.....	128
Actul al treilea	139
Actul al patrulea și ultimul, că nu suntem mașini	140
Culoar de fugă.....	165
Căsătoriile reușite	170
Cel mai trist tip de curvă	171
Postludiu	173

Actul întâi

Queen – Body Language.

Sunt convins că cititoarele au găsit preludiul cam scurt. Convingerea mea este că potența literară nu se măsoară în pagini. Ci în zile. Câte trec până ce ai uitat tot ce-ai citit. Ba chiar și ce-ai simțit când ai citit. Un mare artist care nu-și aducea aminte frecvent cine este și ce caută în Piața Amzei spunea că suntem ceea ce nu uităm că suntem. Important e să nu fim spectatori într-o țară de spectatori. Ca DJ, pot să vă spun că cel mai bine nu se distrează dansatorii, dar cel mai nasol se simt, totuși, cei care rămân toată seara pe scaune. Pentru că există multe tipuri de acțiune. Cele mai multe: *isterice*. Unele reușesc: *suspecte*. Altele nu. *Penibile*. Dar ce au în comun toate tipurile de acțiune este împlinirea pe care și-o dă transformarea din spectator în actor.

Shakespeare n-a scris că lumea e o sală de cinema și toți avem bilet. Caz în care am putea să renunțăm la delirul ăsta de carne prinsă pe-o umbrelă de oase și să devenim ceea ce spectatorul este de facto: un nod care vegetează între ochi și urechi. Lumea *trebuie* să fie o scenă și noi toți actori. Unii *isterici*. Alții *suspecți*. Cei mai mulți, *penibili*. Dar vii. Ca umbrelele, nu ca umbrele. Bucățile de beznă, oricât de late, se pierd în întunericul general. Pentru care nu înseamnă nimic. Nu-l pot spori. Nu-l îndesesc. Nu sunt nici pierdere, nici câștig. Dar luminile cele mai plâpânde fac bine. Mie sigur îmi fac.

Publicul nu are un public al lui. Și cred că mulți dintre noi ar trebui să-i invidiem pe văcarii care au tras cu pistolul în trenul de pe cearșaf. La primele filme. Măcar ei au avut o reacție.

Spectatorul român nu este actorul român ratat. Ca să ratezi, trebuie să fi tras măcar un loz. Spectatorul român nu se va recunoaște în acest text. Pentru că el se consideră critic. Calitate pentru care are toate calitățile: știe să citească. Drept urmare, locurile din sală tind spre 22 de milioane. Iar scena, fiind goală, a fost revendicată de tâmplari, electricieni și tapițeri. Mai actori oricum decât spectatorii care își adâncesc șezuturile în plușul scaunelor. În care se transformă încet-încet!!!

E adevărat că sunt un *истерic*. Și că modul cum am ajuns de mă citiți e puțin *suspect*. Dar îmi doresc atât de mult ca în sală să rămână un singur scaun, în care să mă simt puțin *penibil*.

Am trei vieți și totuși nu-mi găsesc niciun talent pentru care să merit nemurirea. Dar azi am fost la un medic. M-am întors mai bolnav, mai trist și mai confuz decât mă dusesem. În viziunea lui, aveam nevoie de un tratament complet pe care era gata să mi-l ofere contra unei sume „modeste“, pe lângă care salariul meu învăța ce înseamnă umiliința. În plus, „aflasem“ că psihiatria românească e la pământ, că rezultatele analizelor de sânge sunt întotdeauna greșite, iar chirurgii se cred Dumnezeu. Doctoriiăștia sunt complet bolnavi. Indiferent la care mergi, toți ceilalți nu-s buni de nimic. Parcă sunt niște amanți bătrâiori care, nepuțând să mai iubească deplin, îi critică pe toți ceilalți, nu cumva ei să mai poată. Cu aceste „calități“ e greu de crezut că societatea umană există. Suntem doar o populație de maimuțe carnivore. Ascult blues. *Chris Tofield – Broken Strings*.

Ce ușor ne lăsăm transformați în zombi. Morți încă din maturitate, sau, mai grav, din tinerețe. Primul simptom este formula: „Ce mai putem face“, urmat la scurtă perioadă de „Așa-i viața... ce nasol e în Thailanda...“ dă pe Unu să vedem extragerea la 6 din 49...“ Mergi din report în report către *Eagles – The Last Resort*.

Încetați să mai credeți într-un Dumnezeu toreador, care ne înfige banderillos în grumaz, ne îngenunchează cu paseo-uri, ca să ne acorde, într-un târziu, mult așteptata răsplată – o dulce lovitură de spadă, o mică împunsătură între omoplați, un vârf ostil, dar precis. Refuz să cred că în dreptul celor mai multe destine autorul lor a scris, din lene, doar atât: nimic interesant, 65 de ani.

Sărut moartea pe creștetul ei alb și mă ofer să o ajut să treacă strada sau să-și ascută coasa. Asta facem toți când ne enervăm în compania proștilor, când uităm cu anii că suntem carne și sânge, nu roboți de mers la serviciu, când nu ne privim ca potențiale portrete de Dürer cu o ștersă impresie de zâmbet pe buzele pointiliste.

Sufletul să nu fie pointilist. Să fie o icoană, o miniatură. *Sufletul vitraliu...*

Cu sufletul mă uit după femei. El se lipește de buze ca un ruj, dar nu e rezistent la transfer, ci alunecă sub formă de fond de ten pe curbura elegantă a gâtului, sclipește complice pe săni, răspân- dește arome între coapse. 90-60-90 = IQ-ul meu.

Holding out for a Hero, orice interpretare.

Ajung acasă.

Ce-i aia „ajung“?

Mă opresc în fața blocului și încerc să realizez și ce înseamnă „acasă“. Mă învârt în mijlocul străzii cu ochii la cerul îngustat de blocuri. Nu se vede nicio stea și nu-mi e clar dacă sunt nori „verzi“ sau fumegă civilizația mai mult în seara asta. Nu mi-a fost clar nici ce trebuia să-i răspund tatălui fetei pe care o cerusem cu o săptămână în urmă. Mă întrebese ce meserie am „la bază“. Sunt DJ și pun muzică în cluburi unde fete care se schimbă des fac striptease cu mișcări care rămân la bază aceleași. Vinerea, clubul e închiriat de asociația „Accept“, care militează pentru drepturile homosexualilor. Da, am mai cunoscut alte femei înainte de fiica dumneavoastră. Destule. De fapt, am mai fost însurat. Dacă privim instituția căsătoriei ca pe un job, atunci sigur ar fi trebuit să-mi fi dat mâna fiicei în baza a ceea ce numim în CV-uri „previous work experience“.

Tată retrograd!

Formez combinația de trei cifre a interfonului și deschid ușa de metal scorojit a blocului așa cum o fac în general de minimum două ori pe zi, de înmulțit cu 365, faceți un calcul. Una peste alta (ce imagine), un gest banal. Doar că acum, urmându-mi, cum le-ar spune scriitorul celor care nu citesc, legenda personală, prin simpla mea intrare în scara blocului am salvat o femeie de la viol. Atacatorul s-a speriat și a fugit la auzul ușii de la intrare. Ea

a insistat să urce la mine și să-mi dea de bunăvoie ceea ce apăruse cu frenezie cu doar douăzeci de minute înainte. Paradoxul de a exista.

O chema Maria și am prezentat-o tuturor. Ca într-un turneu de promovare a unui album îndelung așteptat. Și care nu ocolește România.

Cred că scopul necunoscutului era jaful, dar a fost greșit înțeles sau s-a răzgândit și a vrut să îmbine utilul cu plăcutul. O femeie află repede că frumusețea nu e mereu un avantaj.

După două săptămâni, încă îi mai era frică să urce cu liftul, așa că mi-a propus să facem dragoste în cabina ascensorului. Ca să-i treacă. Și i-a trecut. Orgasmul l-a avut la primele bătăi furioase în ușa de la etajul cinci, imediat deasupra noastră. Era târziu în noapte și ele au survenit cam greu. Bătăile.

Aerosmith – Love in an Elevator.

Am urcat până la opt, în speranța păstrării aparențelor. Acolo aștepta o bătrână încă verde. Nu genul de babă, ci mai degrabă tipul de femeie care dovedește că nu numai bărbații pot să îmbătrânească frumos. Noi am roșit, ea ne-a zâmbit complice:

— Locuiesc la 63. O să lipsesc vreo săptămână de acasă, asta e cheia, când terminați, o lăsați sub preșul de la intrare...

Puțin șocați (arătăm așa de tineri?), am luat cheia lucioasă de yală și am mulțumit cu privirile în jos, ca niște liceeni. Maria își netezea încontinuu fusta, de parcă ar fi vrut să o lungească, eu mă simțeam într-un vis straniu, aveam gura uscată și încercam să băigui ceva din care să reiasă că sunt și alte metode pentru optimizarea funcționării ascensorului...

Deși locuiam chiar în acel bloc, n-am ezitat nicio secundă. Am intrat în apartamentul bătrânei cu teama de a trece drept hoți și luați la bătaie, iar asta ne-a excitat teribil, așa că n-am văzut mare lucru din muzeul în care intrasem.

Nu ne-am rupt hainele, nu ne-am mușcat. Dar patima ne era alimentată de inedit ca un Ferrari cu Nos. Ce nebun pune Nos la Ferrari?

Gotan Project – Una Musica Brutal.

Pentru cei interesați: gotan este anagrama pentru tango. Dans de curve, deci destinat nouă tuturor.

Eu – în întuneric, ea încadrată de lumină, așa cum stă în ușa sufrageriei. Parcă absoarbe lumina într-un fel care mă face să nu mai pot distinge niciun fel de imperfecțiune. Cad în genunchi, singurul lucru care mi se pare firesc. Mi-aș culca obrazul sub pântecul ei. Dacă m-aș simți vrednic. Cum nu mă simt, mă aplec și-i sărut degetele de la picioare. Zeița râde. Mă trage spre ea și eu tremur de parcă ar fi prima oară.

Mă gândesc cu groază că un abuz ar fi putut îndepărta o femeie atât de senzuală de exact lucrul pentru care era făcută. Pentru care suntem toți?

Un glonț în cap tuturor violatorilor!

Uneori cred că Hitler îmi semăna. Oricum, dintre toți politicienii care au ajuns la putere promițând că „dau de lucru la toată lumea“, numai el s-a ținut de cuvânt. A dat de lucru nu numai Germaniei, dar și Franței, Poloniei, Rusiei și Statelor Unite. Și încă se mai lucrează.

Deutschland Über Alles.

Ca și el, găsesc jobul lui Dumnezeu cel mai tentant din lume. Toate deciziile sunt în mâna ta. Trăiești, mori, fuți, nu fuți, ce, cum, cine. Vreau să vă aduc dreptatea mea drept lege și să vă interzic să vă iubiți, creându-vă toate condițiile să evitați legea-afrodiziac pe care am inventat-o. Ce dorință pătimașă ai avea să-ți mângâi nevasta dacă ai ști că e interzis... amendabil... Și ce de grațieri secrete aș mai semna după ce aș asculta poveștile voastre, niciodată conforme cu realitatea. Mereu mai frumoase decât adevărul oficial. Adevărul vostru.

Arienii mei ar fi generoșii sentimentelor. Incinerarea noțiunii de gheșeft ar dinamita ordinea mondială a iubirii, fetele-pia-tră-n-casă și vânătorii de zestre, copiii născuți pentru salvarea căsniciei și căsniciile menținute din obișnuință.

Credința în Dumnezeu e rezultatul unui îndelungat proces de autosugestie, combinat cu oportunitatea religiilor politice (iată un pleonasm). Cea mai grozavă problemă fără soluție a creștinismului este afirmația că cea mai mare viclenie a diavolului a fost să lanseze ideea că nu există... dar este aceasta o idee a diavolului sau a bunului Dumnezeu?

Dead can dance.

Les jeux sont fait...

Cum o să-ți plasezi pariul?

Nebunia cea mai mare este o viață obișnuită. Care înseamnă de cele mai multe ori un soi de șerbie a oamenilor în aparență liberi să aleagă orice drum. Pe care sunt însă ferm sfătuiți să n-o apuce. Iar tu, care ai o singură viață, n-o riști de teamă să n-o pierzi, nu ți-o arăți de teamă că-i prea mică, ba chiar o îngropi pe ascuns de teamă să nu ți-o fure. Într-un fel sau altul, protejând-o, n-o mai ai! Legile lumii zdrobesc oasele din aripi, pentru că sunt legi strâmbe impuse de frică. Susținută de diverse documentare care demonstrează că toți temerarii eşuează. În vreme ce „fireștii“ primesc drept premiu pentru moderația lor insipidă o bătrânețe liniștită. „Bătrânețe liniștită!“ Ce alăturare nepotrivită de cuvinte! De unde atâta calm în preajma acestui turn care se înalță și se lățește până acoperă cu totul lumina? Ce poate să facă planul de pensii în fața imploziei cărnii?

Frica și speranța sunt două bice de culori diferite care crestează la fel de adânc. Chiar nu v-ați dat seama?

Deși în urmă cu doar câteva ore am fost în prezența lui Dumnezeu, viața își urmează cursul și eu mă pierd sub pământ la stația Eroii Revoluției. Unul dintre cele mai puțin atractive locuri din București. De altfel, așa cum în alte capitale poți cumpăra ghiduri cu locurile pe care nu trebuie cu niciun chip să le ratezi, Bucureștiului i-ar folosi un ghid care să indice clar locurile unde n-ai ce să cauți. Majoritatea stațiilor de metrou ar fi pe listă.

Oamenii cu scaun la cap compătimească demența care se leagă-nă frenetic de la stânga la dreapta în metrourile care-i hâțână și pe ei la fel între casă și serviciu. Chiar dacă nu trăiesc în afara programului, mulți dintre ei sunt convinși că au „experiență de viață“. Niciodată chiar lucizi, legănați în compartimentele-cătușă, pâlmașii de toate felurile și-ar dori să trăiască veșnic pentru motive care chiar îmi scapă. Poate le-ar mai trebui o mie de ani pentru credite.

Pink Martini – Sympathique.

Închid ochii acceptând o stare de fapt: știu că nu sunt treaz, funcționez la mai puțin de jumătate din capacitate, nu mă miră rapoartele despre activitatea cerebrală a majorității. Cinci la sută. Mă gândesc la femei. De câte fantasme în același timp e nevoie

ca să lumineze creierul ca un bec? Amintirile locuiesc în altă parte, e nevoie și de ele? Stau între doi oameni morți. Un el care duhnește a băutură și o ea care miroase a ceapă și-a pungă de rafie. Și încerc jocuri mentale care sunt în același timp erotice. Sunt, ca un făcut, înconjurat de oameni foarte puțin aspectuoși, pe care mi-i imaginez într-un gang-bang straniu, gen Peter Brueghel cel Bătrân. Combinat cu Degas. Fantasma capătă forță și se suprascrie realității. Mâini pătate de tutun prost caută săni storși, buze vinete lasă pe piei aspre bale groase ca de melc, oamenii se transformă în animale și animalele în demoni. O mână zbârcită mi se lasă pe mână. Urlu isteric și sar până dincolo de ușa care se închide în urma mea. Nu e stația care trebuie, iar oamenii din vagon mă privesc foarte îngrijorați. Mă rog. Eu credeam că le fac un bine.

Pun imaginația pe „hold“, discman-ul pe play și mă hotărâsc să merg pe jos până acasă și trec pe lângă un restaurant nou, ticsit cu nouveau-riche. Mulți dintre ei chiar aspectuoși, deși derbedei în interior. Își etalează mașinile, hainele și femeile. Toate sunt frumoase. La hainele și mașinile lor poftesc și eu. Ascult în căști *Noir Désire – Ernestine*.

Există ariviști ai sexului? Da.

Oportuniști în dragoste? Total inoportuni.

Cum, Doamne-de-care-mă-îndoiesc-iartă-mă, să existe oportunism unde nu e nimic de câștigat dacă nu dai totul. E de neconceput o pilă în dragoste. Părinți, frați, foști amanți, nimeni nu poate pune o vorbă bună de genul: „Hai, Maria, iubește-l pe Radu...“

Nici măcar ea nu poate să pună o vorbă pe lângă ea însăși. Poate cel mult să-și nenorocească viața. Asta o știați...

Bine că sunteți voi deștepți...

Bine, domnilor, dar dvs. știți totul!... Atunci de unde atâta tristețe? Atâtea ratări... Atâtea nepotriviri când există cineva pentru oricine...

Da. V-a lipsit șansa. Ția buni n-are noroc...

Nu v-a fost suficient să înmormântați în voi beethoveni și goeți, ați făcut la fel cu amanții perfecți care stăteau în voi așteptând să le scoateți punga neagră de pe cap... lesa de la gât... și centura de castitate.

Poate doar moartea să vă mai îndulcească suferința, ființe minunate închise în oameni de nimic. Copii care ați fi putut face orice. Dar ați ajuns bătrâni degeaba.

Nu vă dați foc când s-a strâns multă lume și se filmează. Nu vă împrăștiati creierii. Schimbați moartea prematură cu viața care vă așteaptă. Încercați să-ți imaginați o demisie planetară. Omenirea dând diavolului preaviz...

Să fie pe bune chestia aia cu aproapele. Să trăiești și să-i lași și pe alții să trăiască, nimeni să nu mai plimbe mărfuri de colo-colo, alterându-le calitățile nutritive și prețul. O femeie nu e mai puțin valoroasă în hala de pește decât la Hilton. Valoarea este intrinsecă. Vrei să-ți iei nevastă „de firmă“, creată de cine știe ce designer în serie mică? Vezi să nu iasă din modă odată cu apariția colecției de toamnă-iarnă...

*
*   *
*

Ne-am tot iubit în apartamentul de împrumut, fără să dăm atenție pereților și mobilelor. Abia într-un târziu am realizat că intrasem într-un adevărat muzeu. Poate eram vizitatorii-pilot ai unui „apartament memorial“. Primul.

Ființa aceea stafidită fusese o femeie iubită mult. Poveștile pe care le spuneau suvenirele, albumele cu fotografii, cutiile cu bijuterii și scrisorile de la amanți – nu am găsit nimic care să confirme o căsătorie – erau delicioase. Nu povesteau despre o desfrânată, ci despre o femeie care intuise bărbatul ideal – oricare intelectual de bun-simț în primele 3(trei) luni de la prima întâlnire...

Holograf – N-am știut.

Rutina omoară focul, iar salvarea în obișnuință și respect reciproc nu reprezintă o opțiune pentru toată lumea. Pentru bătrâna aceea simpatică nu fusese niciodată, și acum, când i-ar fi prins bine un umăr de bărbat pe care să-și sprijine bătrânețea, avea puterea să lase impresia că nu regretă nimic. Pe fotografiile ușor îngălbenite cuvintele păreau să aibă altă greutate:

Noi plus Basil...

Sărutări calde de la Mălăiești...

Toate femeile din carte se numesc Maria. Pe de o parte pentru a le proteja identitatea, pe de altă parte pentru că Maria este un nume relevant în ambele sensuri: Maria fecioara și Maria-Magdalena, curva emblematică. Cele mai multe femei sunt cumva pe drumul dintre cele două Marii.

Ediția de față cuprinde multe „deleted scenes“. La prima ediție mi-a fost teamă că voi fi criticat pentru scene de sex explicite sau pentru ideile radicale. Între timp am aflat că unii te critică oricum. Pe aceștia îi asigur că vor avea material din plin.

